

Волео бих да негде сретнем Ану Брнабић, па да се испричамо као ликови из њене бајке. Нити је она Снежана а ни принцеза. Црвенкапа још није, њен Вук није при апетиту. Нити сам ја патуљак ни ловац. Само сам радознао да чујем како јој теку мисли ако теку, и да ли заиста мисли то што изговара.

Можда бих сазнао шта зна о томе где се налази, шта ради и чему служи, да ли је ту где јесте дошла после бритке изборне селекције међу најбољима, или је набасала случајно, као приручни чиновник, доносећи своју посебност на врх власти.

Није ми први пут да се бавим њеном сасвим оригиналном појавом, која српску владајућу елиту чини егзотичним вртом најшареније политичке фауне. Али, мимо воље виђам је свакодневно (жеља за непосредним сусретом је нешто сасвим друго), она је сам центар средишта за узалудан обрачун државе са епидемијом.

Премијерка нам посредно казује да је држава немоћна, иако чини све што може и уме, а не уме ништа. Испод такве нежељене искрености, излази на видело све што она жели, без имало бриге за болесне и здраве, уверена у непогрешивост свог божанства, смешног витеза презрива лика из таме. То обожавање би морало да буде логично: ко би је осим њега држао ту где јесте. Претерана ревност у полирању култа код ње не изазива нимало гађења, снебивања нити удварачку нелагоду.

Она је одређена да буде на челу борбеног одреда против лекара и других грађана Србије који се опиру изворима заразе. Укопала се у ров на мртој стражи до гуше и не мрда одатле. Тај посао ради са фанатичном страшћу, а то јој одузима све залихе чиновничке логике. Дигла је руке од доказа и другачијих мишљења, све то анатемише речима недоученог говорника, слабим и штурим језиком потпуне оданости, уверена да нико нема разлога да се сукоби са њеним задатим јавним ставом.

То што најчешће не разумемо о чему она говори, не умањује значај њеног говора. Есенција свакодневне тираде нимало се не тиче болести и смрти, надлазеће беде и општег сиромаштва и страха од свега што личи на њу и свет одакле долази. Она себе узима сасвим озбиљно.

Све се увек завршава одбраном порекла њеног политичког зачећа, и хипотезом о угрожености јединог творца, иако је он далеко изнад својих неописиво опскурних замисли. Али, у свему види завереничку црну руку, опасност од рушење света у коме је она то што јесте.

Можда у свакодневном обрачуна са свима који активирају њене агресивне сензоре нема много оригиналности. Премијерка то не поседује, нити има материјала да произведе деликатни стил одбране вољеног. Њена стратегија не издваја кључну претњу, она се рогуши на све стране, пуцајући на слепо.

Зашто је видела опасност у лекарима, који не нападају никога осим што нас бране од својих колега поданика, а тиме и своју професију?

Зато што из њеног стрељачког положаја види само две врсте лекара. Добри момци и девојке су они које је Шеф бирао по свом ћефу. О њима Владалац говори кроз неукусне панегирике и не види да било где има бољих. За оне који мисле другачије, а спремни су да помогну да се изађе из сфере здравственог суноврата, тврди да су неуспешни, а неуспешних има колико хоћеш. Они су нико и ништа. Да су неко и нешто били би под његовим копитом.

Све је то Ана успела да разуме као свој премијерски императив. Они који су против свих које шеф воли, постају предмет мржње, понижавања, прогона и увреда. Тако овде иду ствари, средине нема, шефова мржња је искрена, силовита и спроводи се као оперативна ствар снагама напредњачке секте.

Ана је донела једини закључак који је умела, а који је у упрошћеној реторици оданости и те како делотворан и има смисла: То није напад на Кризни штаб, него на Вучића.

То је суштина премијеркине замисли у извршавању дневне заповести Врховног.

Хтела је да каже да лекари, уметници и слободни грађани раде оно што је за њу незамислива јерес.

Шта је у суштини напад на Вучића и све што он јесте? То је покушај самоодбране, доказ да још има неусахле памети. Напад на Вучића је лоцирање непријатеља живота у Србији. Све је чешћа замисао о његовом рушењу као једином средству одбране од трагедије која следи.

Одбрана ништавила уз чуђење зашто отпора уопште има, јесте лабудова песма Ане Брнабић. Лабуђи пјев, како то комшије лепо кажу. Тешко да ће и код њеног творца у новој расподели ресора бити нешто више од опроштајне размене осећања. Мада, ко би га знао?! Има ту још материјала за трошење. Њу су већ попели на врх пирамиде од шута и она жели да остане.

Моја идеја да са њом попричам и даље стоји, чак и ако сасвим падне заједно са пирамидом и фараоном. Улазећи у остатке њене тмурне бајке, можда бих желео да сазнам шта је све чаробно у ономе што је доживела. Како је излазила на крај са чудовиштима и другим приказима којих је било свуда око ње? Шта су јој све нудили и радили док није постала једна од њих.

(Б92)